1J23

Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu (1J5,10).

A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu 1J5,11

Mít věčný život znamená mít Krista. Dostáváme se až k tomuto velmi významnému bodu. To je evangelium, jak McGee říká v ořechové skořápce. To je nejjednodušší zkouška, která ukáže, kdo má věčný život a kdo nemá...

Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna, nemá život. 1j5,12

Vím, že pro mnohé věřící, jsou to nepříjemná slova. Ano jsou to nepříjemná slova, když je postavíme vedle svých pacifistických představ o Boží spravedlnosti... Ale Boží Slovo říká docela prostě: "Kdo má Syna, má život."

McGee to zesiluje a dodává: Pán Bůh neřekl: "Ten, kdo patří k církvi, má život." Mohl bys říci: "Jsem baptista", "jsem metodista, evangelík nebo presbyterián" anebo "patřím do Boží Církve". Apoštol Jan se neptá, do jaké církve patříš, ale klade jasné rozhraní v tom, zda máš Božího Syna. Nezáleží na tom, do jaké církve patříš, tvoje příslušnost k církvi neznamená, že jsi spasen.

A tak co vlastně znamená být spasen? ptá se řečnicky náš McGee. "Kdo má Syna, má život." Otázka zní: "Máš Krista? Je tvým Spasitelem? Věříš mu, pozval a přijal jsi jej do svého života, svěřil jsi mu svůj život?"

"Příteli, jestliže ses nedostal až sem, pak ses nedostal nikam," rozhodně formuluje biblické stanovisko bratr McGee. Být spasen, to znamená věřit Kristu, znamená to mít Krista jako svého Spasitele. "Kdo má Syna, má život." On je naše jediná naděje. Bez něho jsme ztraceni. Ale, máme-li ho, máme život.

"Kdo nemá Syna Božího, nemá život." Příteli, je možné říci to ještě jasněji? Zapomeňme na jakékoli náboženství. Zapomeňme na všechny ty církevní věci. Zapomeňme na všechny manýry dneška, aktuálně se vyjadřuje náš John Vernon: účast na různých kursech, procházení malými rituály a tomu podobné. Zapomeň na to, příteli, to tě nespasí. Důležité je: Máš Krista? Je tvým Spasitelem?

To je důvod, proč Jan zdůrazňoval, že Ježíš je Syn Boží. Je jediným, kdo nás může spasit. Je absolutně jediný. Není nikdo jiný jako On. Je jediným Synem Božím. Zemřel na kříži, protože jen on mohl zaplatit pokutu za naše hříchy. Vstal z mrtvých a žije právě teď po Boží pravici pro nás. Je živým Kristem. Máš ho jako svého Spasitele? To je jediná otázka, na kterou musíš odpovědět. Máš-li Ho, máš život - jsi tedy spasen.

Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život (1J5,13).

Psaním této epištoly Jan sleduje dva cíle, shrnuje náš kazatel: 1) abyste věřili ve jméno Syna Božího - to je spasení a 2) abyste věděli, že máte věčný život - to je následný život v jistotě.

To je důvod, proč Jan napsal tuto epištolu - "Abyste věřili v Božího Syna a když věříte, abyste věděli, že máte věčný život."

S podobným záměrem napsal Jan i své evangelium. "Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků a ta nejsou zapsána v této knize. Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věříce měli život v jeho jménu" (J2O,3O-31).

Jan si dává práci, že nám ve svých zprávách podrobně píše tyto věci, abychom si byli jisti. Abychom to věděli, že jsme spaseni a abychom ctili Boha, když to víme. Nejde o to, kolik víry máme, konstatuje McGee, jde o to, zda věříme Kristu, zda jsme jej pozvali a srdcem přijali. To je důležité.

Když máme ujištění o věčném životě, může to mocně ovlivnit naše prožívání toho všeho, co nás nyní potkává. Ta jistota může náš pozemský život významně proměnit... Především však bude mít vliv na samotný vztah s Pánem Ježíšem Kristem.

Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí (1J5,14).

Ta jistota plynoucí z víry v Boží Slovo nám dá důvěru k modlitbám a věřte mi, my se potřebujeme modlit s důvěrou, poznamenává McGee. Slovo důvěra vlastně znamená "smělost". Je to smělost, kterou k němu máme. Ta jistota dá Božímu dítěti smělost k modlitbě.

"Kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí"... Ta základní jistota, jistota spasení, jistota, že jsme Boží děti, dává předpoklad k dalším krokům na cestě víry a taky k dalším krokům naší proměny, proměny našeho života...

Naše modlitba musí odpovídat vůli Boží. Jestli jsme ve společenství s ním, chodíme s ním, pak naše modlitba přirozeně bude ve shodě s Boží vůlí.

George Muller to prý postavil takto: "Modlitba nepřemůže Boží odpor. Ale využívá ochoty." Tedy modlitba nemůže být snahou přimět Boha, aby učinil něco, k čemu má odpor. Nýbrž naopak modlitba má vycházet z našeho proměněného smýšlení tak, aby bylo ve shodě s ním.

"On nás slyší." Můžete být ujištěni, že on nejen naši modlitbu slyší, ale že na ni také odpovídá. Bůh slyší modlitby svých dětí, ale neodpovídá vždy na ně tak, že by nám ihned dal vše, o co žádáme. Jan zde říká, že můžeme důvěřovat, že nám odpoví na naše prosby podle toho, jakým způsobem se modlíme. Zda je to ve shodě s jeho vůlí.

Zdá se mi, že dost často mají věřící lidé rozpaky nad otázkou Boží vůle. Přáli by si nějaké magické znamení, podle kterého by poznali tzv. Boží vůli... Ale Pán Bůh nám nic takového nedává...

Upřímně řečeno, obávám se, že někdy nám nejde ani tak o PBa, o to, co se Pánu Bohu líbí, tedy o tu jeho vůli, jako spíš o to, abychom v našem podnikání měli zaručeně zdar... Tak se může stát, že zcela tělesným záměrům dáváme duchovní podtext...

Pokud jde o Boží vůli, tedy o to, jak ji poznávat, rád uvádím jako příklad dva velmi blízké přátele nebo třeba manžele, kteří si velmi dobře rozumějí. Čím déle ti lidé spolu žijí, čím víc spolu komunikují o různých věcech, čím víc vyjadřují své postoje a čím

víc si je navzájem sjednocují, tím více jeden druhého chápou a tím více taky jeden druhému dokážou vycházet vstříc, jinak řečeno, jeden zná vůli toho druhého...

Chceme-li tedy upřímě poznávat Boží vůli, bude to od nás vyžadovat, abychom poznávali jej samotného, abychom mu naslouchali, abychom pilně studovali jeho Slovo a intenzivně s ním komunikovali. Jeho vůle není tajemstvím. On ji před námi neskrývá. Je nám zjevena, ale my jsme někdy tak plní svých vlastních představ, že ztrácíme orientaci...

Apoštol Jan dále říká:

A víme-li, že nás slyší, kdykoliv o něco žádáme, pak také víme, že to, co máme, jsme dostali od něho (1J5,15).

Je to ohromné, když víme, že máme nebeského Otce. Jsme-li s ním ve společenství, jestliže nepřihlížíme k hříchu v našem životě, a když v našich životech nejsou jiné věci překážející modlitbě, nebudeme se modlit sobecky, dodává McGee. Když chodíme ve společenství s ním, když ho následujeme, můžeme mít důvěru, že uslyší, oč žádáme a že odpoví na naši modlitbu. Nemáme chodit k němu s nedůvěrou nebo s nějakým vydíráním nebo žebravým způsobem, ale máme hledat a milovat jej samotného. Pak můžeme se smělostí přijít a žádat, aby se konala vůle Boží.

Pokud jde o další text, který je před námi, musím poznamenat, že zase jde o jeden z těžších úseků, nebo spíš z úseků různě chápaných a různě vykládaných... Bude řeč o hříchu k smrti... Tu je velmi zajímavé, že tohle téma v samém závěru 1J navazuje na slova o modlitvě a o Boží vůli...

Vidí-li někdo, že jeho bratr se dopouští hříchu, který není k smrti, ať za něho prosí; a Bůh mu daruje život, jestliže nehřešil k smrti. Jest ovšem hřích, který je k smrti; o takovém neříkám, abyste za něj prosili. 1J5,16

Náš Učitel k tomuto textu, který se obyčejně různě natahuje a překrucuje docela prostě připojuje myšlenky, které se nesou celou 1j a říká, že Boží dítě má věčný život, proto je-li zde řeč o smrti, nemůže jít o jinou smrt, než o smrt tělesnou, o smrt, která do této chvíle potkala všechny generace našich předchůdců, se světlou výjimkou Enocha a Eliáše, kteří tělesně nezemřeli.

Jan tedy ve světle jasných slov o věčném životě hovoří o tom, že věřící člověk, Boží dítě se může dopustit hříchu, pro který je Bůh odstaví ze scény, odstaví z tohoto života.

K tomu lze v Písmu uvést některé příklady. Velký Boží muž, který byl nazván nejtišším ze všech lidí, Mojžíš a také jeho bratr Aron zhřešili tak, že Hospodin ukončil jejich pozemský život dříve, než došli do zalíbené země. Ap napsal v 1k10,4, že Izraelci pili z duchovní skály, která je doprovázela atou skálou byl Kristus. A Mojžíš při svém hněvu namísto aby k té skále mluvil, do ní udeřil holí...

když Hospodin vyslovil soud, Mojžíš se snažil ještň smlouvat: Kéž smím přejít Jordán a spatřit tu dobrou zemi... Ale Hospodin mu odpověděl: Máš dost. O této věci už ke mně nemluv. (5m3,25-26)

V Novém zákoně ve sk5 máme příběh Ananiáše a Zafiry. Dopustili se lži, chtěli udělat dobrý dojem, ale v jejich srdci

byly jiné myšlenky... Tyto dva Bůh povolal z pozemského života ihned.

Bratr McGee v této kategorii zmiňuje ještě 1k, kde Apoštol Pavel píše, někteří se účastní památky večeře páně nehodně... a pak uzavírá: Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají... (1k11,30)

McGee nás ubezpečuje, že JAn tu nehovoří o neodpustitelném hříchu, kterého by se mohlo dopustit pravé Boží dítě. Ale hovoří o hříchu, jehož důsledkem z Božího rozhodnutí může být odvolání z tohoto života... Není tu však řeč o věčné záhubě! Ta není slučitelný s věčným životem, který každé Boží dítě obdrželo...

Tito lidé byli Božími dětmi. McGee k tomu dodává, že Pán Bůh se nestará o děti ďáblovy, ale když je to třeba tak vychovává svoje děti... Když hřeší k smrti, vezme si je domů, aby mu tady nedělaly hanbu...

Co je tím specifickým hříchem k smrti? V případě Mojžíše a Arona vidíme hněv spojený s neposlušností. Ananiáš a Zafira prokázali pokrytectví, lež. V Korintu nebylo nic mimořádného, když se někdo při večeři Páně opil, a mohli bychom sledovat ještě další případy... Vidíme, že pokaždé šlo o něco jiného.

McGee tedy vyslovuje závěr, že Pán Bůh má na každého jiné nároky. "Komu bylo mnoho dáno, od toho bude mnoho požádáno." Proto pro každého může ta hranice být někde jinde...

Jako příklad uvádí náš praktik Božího Slova malého chlapce, andílka své maminky, jak si venku hraje se svým vrstevníkem od sousedů. Malý soused najednou spustí hrozný křik. Maminka vykoukne z okna a vidí svého andílka, jak hlava nehlava mlátí sousedovic Frantíka. Následuje napomenutí a pohrůžka, že když andílek nebude k malému sousedovi hodný, tak půjde domů.

Za pár minut na to se mezi domy znovu rozléhá úzkostlivý Frantův křik. Maminka vidí stejnou scénu, jak její andílek mlátí sousedova kluka. Napomenutí nezabralo, jdeš domů. Maminčin andílek ovšem není spokojen a domů jít nehodlá. Co udělá maminka? Přinejmenším vyběhne ze dveří chytne kluka za ruku a křičícího dotáhne ho domů...

Mg nás v aplikaci tohoto příběhu upozorňuje, že andílek zůstal maminčiným synem, ale teď už prostě bude doma...

Každá nepravost je hřích, ale je i hřích, který není k smrti. 1J5,17

Tady McGee poznamenává, že každý z věřících, kteří jsou v tuto chvíli naživu, někdy zhřešil, ale nebyl to hřích k smrti, Pán Bůh nás ještě nepovolal domů...

A za tím následuje verš, jehož myšlenku jsme v 1j už postřehli: Víme, že nikdo, kdo se narodil z Boha, nehřeší, ale Syn Boží jej chrání a Zlý se ho ani nedotkne. 1J5,18

Když jsme se znovu narodili, máme nyní dvě povahy. Jednak tu starou, kterou každý sám u sebe velmi dobře známe a pak máme tu novou Boží přirozenost, která se chce líbit Bohu, která dělá co PBa těší. Která nehřeší.

Syn Boží jej chrání a Zlý se ho ani nedotkne, četli jsme v 18.v. McGee tímto veršem kromě jiných podpírá stanovisko, že pravé Boží dítě nikdy nemůže být démonicky posedlé... Zlý se ho ani

nedotkne. Mohou být v různém pokušení, ale démon, zlý duch nemůže Boží dítě v pravém slova smyslu opanovat, ovládnout. Ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě (1j4,4)

A Jan dále pokračuje:

Víme, že jsme z Boha, kdežto celý svět je pod mocí Zlého. 1J5,19

Náš kazatel měl kázání k tomuto verši a dal mu název: Jak ďábel dává své děti spát. Všem kazatelům a zvěstovatelům pravého Božího Slova ďábel našeptává: "Pst, nechej je spát..." Hříšným lidem se mnohdy líbí v jejich stavu. Satan je má pod svou mocí a chce aby zůstali potichu, aby pokojně dělali to, co dosud dělají...

V tomto okamžiku se, přátelé blížíme k závěru 1j:

Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život. 1J5,20

Bratr McGee nás znovu uvezpečuje, že křesťanství není náboženství, ale je to následování osoby, osoby živého Krista... Právě proto přichází jasný poslední výrok:

Děti, varujte se modlářství. 1J5,21

Cokoli stojí mezi naším Pánem a námi, je vlastně modla, komentuje nakonec McGee. Zaměstnává to naši mysl, naši pozornost... A připravuje nás to o živé spojení s Pánem... Všeho takového se máme tedy varovat...